

„בראש אנדר פלאט“ — קהל דוגמנית וציירים (משמאל: ג'ון סירס) בקפה רול, חווה בלבוס חווה

בשעה חמש ושלושים בבוקר. אך הפעם היתה לכך סיבה מיוחדת. ערב קודם לכן אסף סוכן פדגו בגבע-תיים שני עובדים, הטיל עליהם למתוח ציור-נחושת מן המיכלים לתנורו של בעל-מסעדה ברחוב סירקין 18 בגבעתיים. „אבל תצטרכו לעשות זאת בבוקר השכם“, הסביר להם. „בשבוע שעבר נאלצנו להפי-סיק את העבודה, מכיון שהשכנים התנגדו והזמינו את המשטרה. התחייבנו אמנם ל-הכות לצו בית-המשפט, אבל אם תבצעו את העבודה מוקדם, נוכל לגמור את העסק.“ כמו פרנק פארך. „אם יש לכם טענות, תפנו קום, הגיעו עם כל-עבודתם למקום, החלו במתיחת הציור. אך גם אז השכנים הק-דים להקיץ, ומשהבחינו במתרחש, קרא לכל הדיירים, שיצאו מדירותיהם בנמנמות ובכותנות-לילה.

„אין לכם רשות להרכיב את הצינור“, הודיעו לפועל עובדיה שימר. „תפסיקו את העבודה עד להחלטת בית-המשפט!“ עובדיה סירבו. „עד שבית-המשפט לא יצוה עלי, לא אפסיק“, השיב, כשהוא ממ-שיך בעבודתו, „אם יש לכם טענות, תפנו לסוכן האחראי עלי.“ משאור השכנים כי אין בכוחם למנוע את המשך העבודה, הועיקו שנית את ה-משטרה. שוטרי הניידת שהגיעה הכירו מיד את המקום, כי שבוע קודם לכן, הם הורו להפסיק את העבודה עד לביור משפטי. סמל הניידת ניגש לפועלים, פקד עליהם להסתלק. משטיבוי, הורה לשוטר נתן רחמים לנתק את הצינור מעל הקיר. עובדיה, שפעולתו של השוטר המנתק את הצינור נראתה לו כפראית, התמרמר, הית כנגדו: „תסלח לי, אבל אתה מתנהג כמו פרנק פארך!“

איך מדבר צבר? כשהובא עובדיה השבוע בפני שופט-השלום התל-אביבי עז-ריאל גרשוני, באשמת העלבת השוטר, טען כי לא התכוון כלל להעליב. „אני צבר“, טען „וזאת צורת-דיבור צברית.“ דעתו של השופט גרשוני — אשר לפני שבועות מספר קבע כי הביטוי „פרצוף צנע“ אינו בגדר עלבון — היתה שונה במקרה זה. „אין ספק“, כתב השופט לילד-גרמניה בגורדינו, „כי הביטוי „פרנק פארך“ הוא בגדר עלבון. כי פרושו בעברית הוא „ספרדי מוכה-שחיין“. הוא הרשיע את ה-נאשם, קנס אותו ב-150 לירות.

הווי

יהודים רחמו רחמו: בתל-אביב, שעה שמאיר ולנשטיין, יהלומן ואיש-עסקים מצליח, הובא בפני בית-המשפט באשמת עבירה על תנאי רשיון הייצוא שלו, ביקש למנות לו עורך-דין על חשבון המדינה מאחר „ואין ידו משגת לשכור לו עורך-דין על חשבוננו“. . . שוקולד מריך: בכפר-שלם, מיהר חנוני לרכוש מחיר מול שבע קופסאות שוקולד שהוצעו לו בהודמנות על-ידי אלמוני, פתח את החב-לות, גילה כי הן מכילות נסורת-עץ. . . אנקת גבהים: בחבר בענה, נתקל כוח משטרי וצבאי, בקשיים בהעברת נפגעי מח-לת טיפוס-המעיים שפרצה במקום, מאחר והחולים סירבו לעלות להליקופטר שהובא למענם, בסענה ש-הוא עצמו יתר גרוע מהמחלה.

להראות את גופה, אם היא יפה. היו כאן בנות מכל המדינות. גם ישראלית אחת, בעלת שער שחור ארוך, שלמדה בלונדון שפות.“ סירס אינו זוכר את שמה. **כיו מתנגד לאמנות?** נוכח הצלחתו המפתיעה, מקוה סירס להרחיב את העסק, להקים מקומות נוספים, תחילה ברחבי בריטניה, ולאחר מכן ברחבי אירופה והער-לם. בתכנית אפילו כרטיס-חבר בינלא-מיים, כך שאדם שהוא „חבר“ במקום אחד, יוכל לבקר במקום הנמצא בארץ אחרת. הוא אינו סבור כי תכניתו להקים מקום כזה בישראל תיתקל בבעיות. „אם בהתחלה לא תהיינה דוגמניות ישראליות, אשלח כמה דוגמניות מאנגליה או מאיטליה.“ מה יעשה אם החוגים הרהיים יתנגדו? מגיב סירס בתמיחה: „מה פתאום? האם הם מתנגדים לאמנות?“

צייר האופנה

אבישג מונה (17) מיהרה בברכה. היא הב-טיחה להוריה להורר הביתה לא יאוחר מ-שעה אחת-עשרה. כאשר עברה במינת הרח-רות גורדון-דינונוף, פנה אליה בחור שח-חר. „סליחה“, שאל „מה השעה?“ אבישג אמנם מיהרה, אך לא עד כדי להת-חמק מתשובה מהירה. „אחת עשרה בדיוק“, עתה לאחר שהציצה בשעונה. הצייר הורה לה והיא התרחקה במעלה הרחוב החשוך. ל-פתע הרגישה כי האלמוני הלך בעקבותיה. „אני מקוה שלא הבהלתי אותך“, חייך אליה כשהשיגה, ושיניהם נעצרו. „פשוט מצאת חן בעיני. שמי יוסי.“

הוא החל מספר לה כי הגיע ארצה לפני ארבע שנים מאנגליה וכי הוא עצמו אינו עובד כיוון שבעתו לישראל בציור אופנה. „הייתי מעוניין לצייר אותך“, הציע לה. רק בעפרון שחור. הרעיון מצא חן ב-עיני אבישג. אני גר לא רחוק, ובבית שלי או ביתה, ביקשה מיוסי להוציא עט ולציירה. „אני רגיל לצייר רק בעפרון שחור“, ה-ת-נצל בפני אבישג המאוכזבת. „אבל אולי תב-ור לי איך, אני גר לא רחוק, ובבית שלי או בחדר המדרגות, אצייר אותך.“ אבישג חששה, למען האמת, ללכת לדירתו של בחור שטרם עמדה על טובו, אך יוסי הרגיעה. „הורי, אם-נמ, אינם בבית, אך העוזרת ישנה, כך שאין לך ממה לחשוש“, הוא לקח את אבישג עמו ושיניהם ניגשו לבית סמוך ועלו במדרגות. חדר המדרגות היה חשוך והיא התחילה לפחד. יוסי צילצל בדלת אך לא נשמעה כל-תשובה. „אני אחכה למטה“, אמרה לו, כשהיא מנסה לרדת. „אל תברחי“, עצר בה, „עוד מעט יפתחו.“

אך הפחד הסתום בלבה של אבישג החל מתפרץ בהיסטריה. „עזוב אותי“, צווחה כהלל החשוך, כשיוסי מנסה לתפסה בשערותיה. „אני לא רוצה יותר שחצירי אותי!“ במאמץ רב הצליחה להחלץ מידי ונמלטה לרחוב. כאשר הועמד השבוע צייר-האופנה האלים בפני שופט-השלום אליעזר כן-חונן שדחה את המשך השפט, הפטיר ב-איש: „מה לע-שות, אני מוכרח לנסוע לחוץ-לארץ. בארץ אי-אפשר להשתלם בציור-אופנה.“

משפט

מדד העלבונות

לא בכל יום יוצאים עובדי חברת פדגו להרכיב את המתקן בביתו של לקוח חדש

במדניה

דרכי חיים

קפה ועירום

איך היה הציבור מגיב אילו ישבה בחו-רה ערומה במרכז קפה קליפורניה? איך היו הקוזקים של הקדוש ברוך-הוא מגיבים על הופעת בת-חיה בלבוש-חווה בקפה רוז? יתכן מאד כי בעתיד הלא-רחוק לא תהיי-נה אלה שאלות מופשטות, כי יהודי לונדוני בשם ג'ון סירס, בעל ותק ונסיון, עשוי לנסות להנהיג חידוש זה בישראל.

בטווח נגיעה. סירס, גבר חסון ומזו-קן כבן 45, הוא בעל מרתף בשם ברש אנד פלאט (מכחול ולוח-צבעים) ברחוב קוינס-ווי, בקירבת ההייד-פארק. הוא מפרסם את העסק ברחבי לונדון בעזרת מכונית-מתים עתיקה וצוירית, הנושאת את שם המקום. אך במרתף עצמו — שוקקים החיים.

כי סירס רקח מוזגה מיוחדת-במינה של תפקידים, המשתלבים במרתף ליחידה אחת. האכסניה מהווה, בעת ובעונה אחת: בית-קפה, מסעדה, אולפן לציור-עירום, בית-ספר לציור וגלריה למכירת תמונות. שתי-עשרה שעות ביממה, מן הצהריים ועד חצות, מופנים הזרקורים לעבר במה מוג-בהת בקצה האולם, במרחק שנים-שלושה צעדים מן השולחנות הראשונים על ה-במה יושבת נערה עירומה לחלוטין, ללא נייע — תפקידה להיות דוגמנית לכל ה-אורחים החושקים להיות ציירים-לשעה.

כל אורח, המשלם מחירו של ספל-קפה, יכול ליטול מכחול ובעצים המצויים בשפץ, להתיישב על שרפרף רגלי הדוגמנית ול-צייר אותה. מי שאינו נתקף בהשראה, יכול סתם לשבת, ללגום קפה או לסעוד את-לבו, ולהסתכל בנערה עירומה, כמעט בטוח נגיעה. בדרך כלל נמצאות במקום שתי דוג-מניות המתחלפות מדי חצי שעה.

גם נערה ישראלית. מבחינה עיס-קית, זוהי המצאה גאונית (אף שיש הטוע-נים כי סירס אינו אבי השיטה). סירס גורף רחמים לא מן המשקאות והארוחות בלבד, אלא נוטל קומיסיון גם מן התמונות והפס-לים הנמכרים במקום. כחמש מאות איש מבקרים במקום מדי שבוע.

מי הם הלקוחות? טוען סירס: „רבים באים לכאן בפעם הראשונה כדי לראות בחורה עירומה. אבל אחרי זמן-מה מתרג-לים למראה, ואין זה מגרה עוד. אז נהנים מן האווירה האמנותית. יש הנכנסים כש-החשק בעיניהם, ויוצאים עם פיקאסו על שפתיהם. זה הירג את הציירים. לא פעם באה האשה תחילה, וכשהיא רואה שזה מקום אהוד, היא מביאה גם את בעלה.“ מי הציירים? „לא קל לאדם להשיג דוג-מנית-עירום, בייחוד מחוץ לשעות האולפ-נים הרגילות. כאן יכול לבוא כל אדם אחרי עבודתו, ולצייר. יש אנשים המתביישים ללכת לאולפן, כי מעולם לא ציירו, הם באים הנה, מנסים לצייר, חצי בהצלחה, ופת-אום הם רואים שזה מוצא חן בעיניהם.“

מי הדוגמניות? בנות מכל הסוגים, רובן תלמידות אוניברסיטה ובתי-ספר לשפות, הרוצות להרחיב קצת כסף. כמעט אף אחת מהן אינה דוגמנית מקצועית. טוען סירס: „חוץ מזה, בכל נערה חבוי הרצון